

прочелје

Дејан Илић

КВАРТ

*Сам смисао месџа, његов „дух“ јесте локалан:
захтева да боје, вредности и линије буду њу...
Жан-Франсоа Лиотар*

IN MY PLACE

Мислити март, у тренутку кад
никог нема, а није поноћ, ни after hours,
и нико не спава. Вече само, претпролећно,
хладно, и лелујају се кесе на голим
крошњама, платана, ваљда. Подрхтава,
на ветру, врећица чаја. И како је отићи
немогуће, било где, одавде, изван
кварт, како се рефлектује плавичаста
светлост телевизора по становима, пробије
тишину нежељени аларм. Porno, animal
planet. Јер овде је место, станиште
које су нам доделили, мало врта,
траве, неколико стабала, дакле, мислити
март који пролази,
који никада неће проћи.

ПЛАТФОРМА

Мачка, суверена на празној
тераси, онда младић који промиче,
застаје, дозива, враћа се по свог пса,
забленутог у мачку, и човек дуге браде,
с наочарима, у маскирном оделу,
што прекида ход налик на пузање,
да извади нешто, одбачени фен,
из контејнера, и оде даље, ка центру.
Четири лика, четири стране света
потопљене клисуре, четири
стуба на којима стоји недеља вече,
ноћ, после поноћи, јесу платформа
где опружени и полумртви
зурино у плавље небо.

being here

и опет смо ту, локал на углу,
coldplay, у чаши пива плави се море,
сањамо о сурфу, таласима, цигарета
је макија, већ пожар, што осветљава
зграде, угашену гаражу, све везује
у зону, која је сума, оквир,
где се облик прелива у облик,
и цела околина увире, нестајемо и ми,
напокон ту, код куће, на свом имању.
Океан, плима још једно парче
откида земље.

АУТОПУТ

У измаглици, изјутра,
кранови као анђели повијени над
солитером што ниче и затвара простор.
Нема нас пуно, нешто будних душа,
скрама што попушта на окнима, палма
у прозору преко пута. Без аутомобилâ,
пролазникâ. Тераса-трг, мокра, од ноћи,
има таласе, море је, и надире, запљускује

зграде. А, у близини, можда ни километар цео, одавде, сав у сунцу, блистав и чист, аутопут, тангира место, милује кварт, одиже саксије на балконима, јутарње кафе, одиже и нас, мало станара. Готово све. Мисли смо што плове на југ.

КВАРТ

Волим овај кварт, скупну гаражу, с терасом-пропланком уместо крова, графите што се сваки дан мењају, чекам *џе*, *Маџи*, *џу* сам код куће. И када пси истрче на ову зараван, замишљам поља хијена, или аустралијских паса. Динго. Кенгури. Ливаде са биљкама чија имена не знам и никада нећу знати. Волим те кад прођеш, окрзнеш ову сцену, спустиш се улицом као низ планинску стазу, и баш тада, зачује се добра ствар, coldplay, мислим, са доњег спрата.

ДОМИНИКАНА

О томе како су људи промицали, а аутомобили стајали, јер била је колона, на семафору, како није било пукотина између слика и трака се булевара, иако смо били заустављени, одвијала беспрекорно. И како те је тескоба свакодневице, лош посао, немаштина и тако то, као појас од ужади везивало за седиште, и како си ипак скупила снагу и устала, залушила врата за собом, и отишла даље кроз град, и његов центар, са својим тропским сном, доминикана, рецимо, с помишљу на пиво, ту негде, код нас, у крају, кад истекне радно време.

down on the corner

младић и девојка, доле, на углу,
поздрављају се, грле, потом одлазе,
свако на своју страну, палећи
цигарету. Субота вече. Они нигде
не излазе, на телевизору ротира
animal planet, овде су пси
код куће, овде животиња нема.
На раздвојеним полуткама града,
стојимо на прозору, причамо
телефоном. Ћутимо. Ово вече,
узима нам речи из уста, и говори
својом тишином уместо нас.

ТО МАЛО

И кад прође олуја, све је на свом
месту, зечеви на телевизији, вукови,
неки северни предели, беле животиње,
ништа друго, пиво на столу
за којим пишем. То је сва природа,
ти и то мало, што стигне догде, у ову собу,
у ову главу. Напољу стварност промиче
лагано, рекао бих убрзано, до ишчезнућа,
и тренутак једе тренутак, аутомобили
пролазе, али као да стоје. Кад
изађем напоље, буде боље, девојка
на тротоару, убледела
и запањена, не примећује ништа
око себе, њене су очи срца
у којима пулсира овај ћошак
света, где и ја
налазим своје место.

АПЕРИТИВ

После поноћи, кварт се затвори, са-
-обраћај престане, пси спавају. After hours,
сада, у соби, на прозору. Пристижу
речи, безазлене, испражњене,

и оне оштре, дубоке. Речи ножеви,
што не знају за време, несвесне, речи отрови,
горе од нас, наших последњих мисли,
поступака, сушто зло.

Тад долазак усамљеног таксија, његово
опрезно пристајање уз руб тротоара,
донесе спас, изведе из језика. Анимира
призор од камена, па се закратко
предахне, узме последњи аперитив
да би тело пало у сан.

ПУСТО ОСТРВО

Мало напред, не тако далеко,
у суседном крају, неколико људи,
у реду за телефон, стајали су као
прилике затворене у себи, пренесене
другде, свако са својом мишљу
у глави. На путовањима, у страним
земљама, белим или црвеним, на дивљем
северу или југу. Али, одблесци њихових
тела, у излогу продавнице преко пута,
што су се, даље, огледали
у плавичастом окну рекламне табле
у срцу малог раскршћа, чинили су једно,
сабирали оно што је раздвојено,
окупљали залутале и усамљене
душе, све скупа их слале
на пусто острво, не тако далеко,
без повратка.

МОНОЛИТ

И кад између зграда пролети
ствар, створ, летећи тањир, нешто,
знак што се приземљи, и онда почива
као монолит у школском дворишту
– нико то не види, нико не опази
кад се између контејнера и сливника
укаже звезда на асфалту. Јер оно

што би могло бити, овде се већ десило,
на екрану компјутера, слике су
сахаре, африка, сафари. Друго небо.
И све остаје као пре, непомерено,
пре и после ничега, у овом
заборав-забрану. Локалу на углу
што се гаси полако и испрекиданим
светлом затвара капије,
пред почетак радне недеље.

БУНАР

Бука, потом фејдаут, крш-камион
што односи ђубре, удаљавао се,
остављајући за собом покошено поље,
две-три мачке на празним контејнерима,
другачији распоред пролазника. Недостајало
је нешто, не звук, не брујање мотора,
нити олуја са оближњег стадиона.
Руке, ваљда, прсти који би прешли
преко слике, оставили траг
додира на овој оскудици што се
изненада јавила, као бунар
између зграда.

DISCOVERY

Ако, наједном, пред зору,
зоном прозује тропи, а будни смо,
иако се не спремамо за пут, остану
само маркери, репери без простора,
дивље животиње, тигрови и антилопе,
у трку, заустављени, пре но што месо
загризе месо, очњаци избију у крупни
план. Остане дах пространства, дух
анимални, ширина саване што размиче
припијене куће, и помисао
на аутопут, у близини, који помера
и држи наше место, да не потоне
скроз, не оде у заборав.

ПО МЕРИ

Улице могу бити мирне, дрвеће
сабласно, вечерас, као да ће се нешто
десити. Могла би степеницама, грешком,
уместо мене сићи ти, јер ходником
струји поток и планина је, вечерас,
лифт не ради, ћути зграда. И изаћи, тако,
напоље, уместо мене, ти
која си ја, који сам остао у стану,
вечерас, а нисам, и управо пролазим
крај средњег улаза, где се с трећег
спрата одједном расеје музика,
гласови, смех, драга лица, да озвуче
ову долину за становање, однесу
нас обоје тамо где никада
нисмо били, а већ смо стигли и
отварамо кофере, одевамо лакша
одела, тања, по мери тог
и тог поднебља.